

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fremsættelse af Lovforslag.

Justitsministeren (Elmquist): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Arvelov*. Jeg fremsætter dette Forslag i samme Skikkelse, som det blev fremsat i den 18. December. Der har siden da her i Landstinget været udført et meget omfattende og intensivt Arbejde i det Udvalg, der blev nedsat til Behandling af Lovforslaget under tidligere Landstingsmedlem Hr. Rytters Ledelse. Der er i dette Udvalg udarbejdet Forslag til en Række Ændringer, ligesom andre Ændringer har været drøftet, og der har været Samraad mellem Udvalget og mig, hvorunder vi naaede til Enighed om en Række Ændringer.

Jeg har derfor haft under Overvejelse, om jeg skulde fremsætte Lovforslaget med de Ændringer, som der i det store og hele var opnaaet Enighed om mellem Udvalget og mig, men da jeg har opfattet det saaledes, at denne Enighed kun kunde siges at være af foreløbig Karakter, idet Udvalgsmedlemmerne skulde have Lejlighed til at drøfte Ændringerne med deres Partier, har jeg afstaaet derfra og fremsætter altsaa Lovforslaget i samme Skikkelse som oprindeligt.

Jeg vil dog gerne have Lov til allerede her at bemærke, at jeg har en ganske særlig Sympati for enkelte af de Ændringer, som man har drøftet i Landstingsudvalget. Jeg tror ikke, det vil være nogen Overraskelse for Medlemmerne, at jeg giver denne Sympati til Kende over for Problemet, om de Penge, som der ikke er Arvinger til, skal gaa til en Arvefond eller til Staten. Det har altid været min personlige Opfattelse, at det vilde være tiltalende, om man i Stedet for at lade disse Penge gaa i Statens store og meget omfattende — man kunde maaske fristes til at føje andre Ord til — Kasse, lod dem gaa til en særlig Fond, hvoraf der kunde øses til ganske særlige Formaal. Min Kongstanke har her været, at der af denne Fond skulde øses paa et Omraade, hvor jeg mener der i høj Grad trænges til Midler, og hvor det ofte kan være vanskeligt at faa stillet yderligere Midler til Disposition fra det offentlige, nemlig til Hjælp til unge dygtige ubemidlede Mænd og Kvinder til deres Studier baade før og efter Studentereksamen, og tillige til unge Mænd og Kvinder, der uden Studentereksamen ønsker at dygtiggøre sig til en eller

anden faglig Eksamen, f. Eks. som Konstruktører, Arkitekter, og hvad man nu kan tænke sig. Jeg synes, det vilde være meget tiltalende, om man af de Midler, til hvilke der ikke findes Arvinger, kunde skabe en saadan Fond, og jeg synes navnlig det vilde være af stor Betydning, om man derved ogsaa blev i Stand til at hjælpe de unge, der endnu ikke har Studentereksamen, men gerne vil ind i et Gymnasium og gennemgaa de tre Gymnasieklasser, men hvis Forældre vanskeligt kan holde dem til Studiet i disse tre Gymnasieklasser, hvad der ganske givet ofte er Tilfældet netop for smaa Hjem, idet der er saa lidt Adgang til Hjælp i Gymnasietiden. Derfor synes jeg, det vilde være tiltalende, hvis der var en Fond, der kunde yde Hjælp hertil. Jeg er derfor meget sympatisk indstillet over for Tanken om denne Fond, som jeg forstaaer der var megen Sympati for i Landstingets Udvalg, og jeg vil meget gerne, hvis der kan skabes nogenlunde Enighed om eller væsentlig Tilslutning dertil, stille Forslag om Oprettelse af en saadan Arvefond.

Jeg vil gerne understrege her, hvad der maaske ogsaa er sagt tidligere af de Medlemmer af Tinget, som har Sympati for denne Tanke, at der vil sikkert ikke blot tilflyde Fonden Midler fra dem, der intet Testamente har lavet, og som ingen Arvinger har, men der vil i høj Grad være Mulighed for, at gamle Folk, som ikke har Slægtninge, de føler særlig Grund til at testamentere til, og som er lidt i Vildrede med, hvem de skal testamentere deres Efterladenskaber, vil føle sig tiltrukket af den Tanke, at de ikke behøver at gøre noget, for naar de ikke gør Testamente, tilfalder Pengene denne Fond, og saa kommer Pengene dygtige unge Mænd og Kvinder til gode til deres Uddannelse paa den ene eller anden Maade. Man har jo indført dette i Sverige, og jeg tror, man kunde faa stor Glæde af det i Danmark. Det vil glæde mig, hvis der kan blive Enighed om det eller større Tilslutning til det i Udvalget, og jeg vil i saa Fald med Glæde udarbejde Ændringsforslag i den Retning.

Et andet Punkt, jeg lige skal nævne, og hvor det vil være med betydelig Resignation, jeg gør Indrømmelser, men hvor jeg vist lige saa godt kan springe i det som krybe i det, er Spørgsmaalet om Nedsættelse af Testationsalderen. Jeg foreslog her 16 Aar; jeg synes, det var rimeligt at gaa ned til denne Alder, ogsaa under Hensyn til den større Modenhed, som præger Ungdommen i Dag i Forhold til for nogle